

Spørgsmaalet angaaer, skal jeg naturligtviis ikke gaae ind derpaa. Det er klart, at det vilde føre os ind paa en meget omfattende Forhandling om vor hele politiske og finantsielle Stilling, naar vi med Nytte skulde afgjøre det Spørgsmaal, ikke, om det er legalt — det er jeg sikker paa, det ikke er — men om det er politisk klogt at udstemme denne Bestemmelse, idet da Enhver kunde have sine færegne Tanker om den Afstemning, man ved denne Leilighed foretog. Jeg troer, at Kongeriget vil lide under enhver Vanstfelighe, som maatte ligge i en saadan Votering; man kan ikke fremtvinge fra Rigsdagens Side et bedre finantsielt Resultat ved en hvilkensomhelst Votering af den Natur, men man kan berede Regjeringen og Fællesstaten meget store Vanstfeligheder, dersom man i Voteringen skulde lægge nogen Betydning. Og hvem lider derunder? Altid Kongeriget, thi det er Kongeriget, som maa have Stataens Enhed, som maa staa ved Regjeringens Side, naar det gjælder at hævde den overfor Bevægelse, der true vor Stats Sammenhold. Det kan altsaa umuligt være til nogen sand Nytte, at vi fra Kongerigets Side tage en Beslutning, som paa nogen Maade under saa vanstfelige Forhold som disse kan berede Regjeringen Vanstfeligheder. Vi kunne Intet naae finantsielt, vi kunne tabe stærkt politisk, og jeg haaber derfor, at den ærede Rigsdagsmand vil tage sit Forslag tilbage.

Formanden: Forsaavidt den ærede sidste Taler fremhævede, at det skulde være urigtigt at udstemme den paagjældende Deel af § 6, skal jeg naturligtviis ikke inklude mig paa Spørgsmaalet om det Hensigtsmæssige, det Rigtige eller det Kluge i en saadan Udstemning, men fra den blot formelle Side skal jeg — forsaavidt jeg har givet Anledning til, at en saadan Afstemning kan finde Sted — bemærke, at fordi det i Grundloven er foreskrevet, at Noget skal opføres paa Finantsloven, kan Thinget ikke derved være affaaaret fra Leilighed til at stemme imod det, ligesaa lidt som Thinget ifølge Grundlovens Bestemmelser kan være pligtig at stemme for en Finantslov i det Hele taget, men har Ret til at forkaeste den.

J. M. Hansen: Jeg troede at have forvaret mig saa tilstrækkeligt, som jeg vel kunde, imod, at der skulde kunne fremkomme Ytringer om at berede Regjeringen Vanstfeligheder, thi jeg har sagt, at saasnart Noget kunde overbevise mig om, at det paa nogen Maade havde Noget at betyde, at Sætningen stod der, var det min Mening, at den skulde blive staaende. Den ærede Rigsdagsmand er saa overmaade ængstelig for, at man skal berede Regjeringen Vanstfeligheder; hver Gang han er istand til at opbæge, at Noget vil kunne medføre Vanstfeligheder, bliver han ganske ængstelig; han seer Spøgelser ved høilys Dag ved ethvert Forsøg paa at skaffe sig en Oplysning, selv naar man, idet man udbeber sig den, erklærer, at dersom Regjeringen af andre Hensyn ikke kan give den, saa skal man finde sig deri; det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand skulde see noget mere freidigt ud i den klare Dag og ikke i denne Taage, hvori han seer Spøgelser, saa vilde han ikke her see Noget, hvorefter der ikke eksisterer nogen Tanke. Jeg skal oplyse, at naar der i Grundlovsindskrænkningens § 4 staaer: „Paa Finantsloven opføres Kongeriget Danmarks særlige Indtægter og Afgifter“, og det senere hedder, at blandt de særlige Afgifter er ogsaa det Beløb, hvorefter der her er Tale, saa kan dette ikke fremsføres som en Indvending imod mit Forslag; dersom nogen Betænkelighed ved mit Forslag skulde hentes fra, hvad der staaer i Grundlovsindskrænkningens § 4, forsaavidt den skulde fordre en bestemt Sum, da er denne Bestemmelse efter min Formening allerede fraveget, idet man har ophørt i Finantsloven at opføre nogen bestemt Sum i denne Henseende, og den har derfor aldeles ingen Betydning, saa at Alt, hvad der i den Henseende ansøres imod mit Forslag, ikke rammes det. — Jeg har nu angaaende Hovedspørgsmaalet faaet en meget bestemt Erklæring fra den ærede Finantsminister; han har sagt, at hvis Regjeringen tager Kongerigets Tilskud uden Hensyn til, om der indkommer tilsvarende Tilskud fra de andre Landsdele, saa kommer det ikke Rigsdagen ved, det er Noget, som Folkerepresentationen skal afgjøre; dette er meget stærkt, navnlig naar vi Allesammen vide, at Regjeringen indrømmer